

[Johs. Christiansen.]

ikke hørte helt fejl, forekommer det mig, at der i finansministerens omtale af de høje militæruddgifter forleden var en undertone af ængstelse for, at vi faktisk er kommet for højt op. Mit indtryk forstærkedes af ministerens udtalelser om stagneringen i vore eksportindtægter og af tilføjelsen om, at mulighederne fremover ingenlunde tegner sig for lyse. Denne vurdering er næppe for pessimistisk, og jeg forstår slet ikke det ærede medlem hr. Aksel Møllers store forargelse i fredags over finansministerens konklusion, at Danmark under disse forhold ikke burde ofre en krone mere end strengt nødvendigt på militæret. Det er da virkelig en såre forstandig konklusion, og det vil i flugt hermed være et rimeligt spørgsmål, om man da ikke skal spare, hvad spares kan, bl. a. i forbindelse med den meget kostbare 18 måneders tjenestetid, så meget mere som besparelsen altså synes at kunne foretages på et også under hensyn til beredskabet fuldt sagligt grundlag, jfr. det norske forsvarsdepartements udtalelse desangående.

Det vil af mange grunde, ikke mindst af hensyn til ønskeligheden af, at givne valglofter holdes, være en højst betænkelig sag for folkestyrets stilling, hvis man som følge af manglende statsmidler må se sig nødsaget til at opgive væsentlige dele af den reformlovgivning, der er stillet befolkningen i udsigt. Pengene, der rådes over, kan jo kun bruges een gang; som det siges i det lille børnerim: her har du en 25-øre, du kan slikke eller la' den ligge, bruge den to gange kan du ikke.

Der er i befolkningen voksende tvivl om, at 18 måneders tjeneste virkelig skulle være en ufravigelig betingelse for løsningen af de militære opgaver. En tilsvarende tvivl mærkes i Norge, hvor endog højrepressen nu tager til orde mod tanken om at forlænge tjenestetiden. Jeg vil gerne til støtte for de betragtninger, jeg har fremført, bringe følgende citat fra en artikel i Norges største venstreblad, „Dagbladet“, Oslo. Bladet skriver:

„18 måneders tjenestetid indebærer en udvikling mod militarisering, som vi skal være på vagt imod. Hensynet til ungdommen må her tælle stærkt. Trods alle nationaløkonomiske regnestykker er

vi endelig ikke i tvivl om, at de unge foretrækker 12 måneder plus repetitionsøvelser fremfor at være i uniform halvandet år midt i en periode, hvor de skal begynde deres civile karriere.“

Det er betragtninger, som direkte kan overføres på Danmark og Danmarks ungdom, og også dem beder jeg taget med ind i helhedsvurderingen af den forlængede tjenestetid.

Jeg vil da gerne resumere. Kritikken, der støtter sig til manglen på befalingsmænd og kaserneplads, var og er fremdeles berettiget. I Norge skønner man at kunne opfylde beredskabsbehovet ved en 12 måneders tjeneste plus repetitionsøvelser. De høje skatter, sammenholdt med afgivne reformløfter, nødvendiggør en reduktion af militæruddgifterne.

Som følge navnlig af disse tre forhold skal jeg da indtrængende opfordre den højtærede forsvarsminister til at søge gennemført en tjenestetidsordning på linie med den norske. Befolkningen har forventning om det; landets hele finansielle stilling taler for det.

Ved anden behandling af lovforslaget om ændringerne til folkeforsikringsloven i juni 1946 rejste jeg overfor den daværende socialminister det spørgsmål, om der ikke var grund til at tage invalidernes problemer op til særlig overvejelse. Jeg pegede i den forbindelse navnlig på to ting; for det første tilvejebringelsen af mere effektive muligheder for en grundig opskoling, der kunne sætte vore invalide medborgere i stand til at udfylde en plads indenfor produktion, omsætning, forvaltning o. s. v., og for det andet muligheden af at gennemføre en særlig lov for invaliderne under hensyn til den kendsgerning, at deres forhold på en række områder adskiller sig betydeligt fra aldersrentemodtagernes. Ministerens svar var egentlig imødekommende, og der blev også to måneder senere nedsat et udvalg af embedsmænd og læger. Udvalget udførte et udmærket arbejde, navnlig forsåvidt angår de invalideretlige problemer, og der blev også senere i flugt med udvalgsbetænkningen gennemført forskellige ændringer i den bestående lovgivning. Dette svarede imidlertid ikke til de forventninger, som ministerens holdning i 1946 havde vakt. Med hensyn til opkolings-